

Arrest

nr. 157 393 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: XEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 augustus 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VANBERSY, die loco advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten die voorafgaan aan de bestreden beslissing worden als volgt opgelijst in de nota met opmerkingen:

“Op 22.10.2014 is verzoekende partij in Nederland aangekomen met een visum (type C) voor 45 dagen. Op 20.11.2014 meldde verzoekende partij zich met een Belgische vrouw aan bij de burgerlijke stand van Lokeren teneinde een huwelijksverklaring af te leggen. Op 09.02.2015 werd een verlenging van het visum toegestaan tot 14.04.2015. Op 23.02.2015 verleende het Parket van de Procureur des Konings een negatief advies omtrent het voorgenomen huwelijk. In navolging van dit negatief advies weigerde de burgerlijke stand van Lokeren

*op 26.02.2015 het voorgenomen huwelijk van verzoeker te voltrekken. Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend bij de Familierechtbank te Dendermonde.
Op 01.04.2015 werd geweigerd verzoekers' visum nogmaals te verlengen".*

Het in de aanhef van dit arrest vermelde bevel om het grondgebied te verlaten vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

(...)

Regelmatig verblijf verstreken.

Bovendien werd de voltrekking van het voorgenomen huwelijk geweigerd".

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu artikel 8 EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Verwerende partij vermag in haar nota niet vooruit te lopen op de behandeling van de grief betreffende artikel 8 EVRM door de Raad om tot de onontvankelijkheid van het beroep te besluiten.

Bijgevolg moet de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

3.1. In haar enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 2°, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Zij licht het middel als volgt toe:

“DOORDAT, de bestreden beslissing stelt dat betrokken in illegaal verblijf is omdat hij langer verblijft in het Rijk dan de termijn waartoe hij is gemachtigd door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (artikel 6, eerste lid, van de wet) en daartoe artikel 7.2° van de Wet van 15/12/1980 voornoemd als grond aanvoert.

In fine stelt de beslissing eveneens dat “de voltrekking van het voorgenomen huwelijk werd geweigerd”. de gegeven motivering van de bestreden beslissing geen werkelijke analyse weergeeft van het geheel van de door de verwerende partij gekende elementen en evenmin een nagestreefd evenwicht tussen de verschillende belangen weergeeft en niet afdoende is in de zin van de wetsbepalingen geciteerd in het middel.

En met name geen rekening houdt en geen enkele afdoende motivering geeft rekening gehouden met :

- het familieleven van verzoeker (voorgenomen huwelijk met Mevrouw [M.F.]
- de hangende beroepsprocedure tegen deze beslissing
- de omstandigheid dat de toekomstige echtgenote van verzoeker zwanger is

TERWIJL,

Aldus de gegeven motivering van de bestreden beslissing :

geen werkelijke analyse weergeeft van het geheel van de door de verwerende partij gekende elementen en evenmin een nagestreefd evenwicht tussen de verschillende belangen weergeeft en niet afdoende is in de zin van de wetsbepalingen geciteerd in het middel.

En met name, geen rekening houdt en geen enkele afdoende motivering geeft rekening gehouden met :

- het familieleven van verzoeker (voorgenomen huwelijk met Mevrouw [M.F.]
- de hangende beroepsprocedure tegen deze beslissing
- de omstandigheid dat de toekomstige echtgenote van verzoeker zwanger is

1. Overwegende dat de ingeroepen wettelijke bepalingen aangeven dat elke administratieve beslissing volledig, voldoende en concreet moet gemotiveerd worden.

De overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van openbaar bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden. (Zie ook Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285) Als zodanig vormt het beginsel een tegenwicht voor de geringere voorspelbaarheid van het bestuursoptreden ten gevolge van de aan het bestuur toekomende beleidsvrijheid. (M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "het rechtszekerheids - en vertrouwensbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed) in Administratieve rechtsbibliotheek, Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, p. 349 e.v.). De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als "één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan " (zie o.m. R. v. St. Eeckhout, nr. 32.893 van 28 juni 1989; zvw Vlaams Centrum voor Levensvorming, nr. 129.541,22 maart 2004).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54) Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43).

Dat de ingeroepen wettelijke bepalingen dus bepalen dat elke administratieve beslissing afdoende moet gemotiveerd worden.

Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, adequaat moet zijn.

Dat de naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, « toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffend beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen begrijpen ». (vrije vertaling, C.E., 14 juin 2002, n° 107.842)

Dat de bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling ook neerkomt op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole" en dat "de algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren eveneens een essentiële garantie uitmaakt voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Dat E. Cerexhe en J. Vande Lanotte herhalen dat wanneer het beslissingen betreft die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies over dewelke de overheid een grote appreciatiemarge beschikken, de motivering moet gedetailleerd zijn.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoekster toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

2. Artikel 74/13 Vw luidt :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

3. *in casu* vooreerst blijkt dat met de uiterst summiere motivering die wordt gegeven op geen enkele wijze kan aanvaard worden dat de verwerende partij op enige ernstige manier rekening heeft gehouden met het familieleven van verzoeker op het grondgebied.

4.

4.1 *Verzoekster erkent dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht toekomt aan de Staten om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.*

Inzake de toepassing van artikel 8 EVRM in de Belgische rechtsorde verwijst verzoeker verwijst naar de overwegingen van het arrest 121.847 van 31 maart 2014 van de Raad waar de principes toepasselijk op huidige zaak worden in herinnering gebracht op grond van de rechtspraak van het EHRM (stuk 4).

Verzoeker verwijst meer bepaald naar de overweging 4.1 van het arrest in kwestie en maakt zich deze eigen in het huidige verzoekschrift.

4.2

In casu moet, in toepassing van de principes aldus herhaald, nagegaan worden of een beschermenswaardig gezinsleven voorligt :

Desbetreffend de RvV van 5 juni 2009, nr. 28 346 :

“Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.”

Dat in casu niet betwist kan wordt dat verzoeker zich kan beroepen op het begrip gezinsleven zoals blijkt uit de aanvraag en de specifiek motivering van de beslissing.

Verzoeker en zijn echtgenote zijn weliswaar verwickeld in een procedure om te kunnen huwen, maar dat verhindert niet dat er minstens sprake is van een familieleven de facto, in afwachting van het afsluiten van huwelijk, temeer daar er samenwoont is en nu intussen blijkt dat mevrouw [M.] ook zwanger is.

4.3

Verzoeker stelt dat geen afweging van belangen kan worden ontwaard in de bestreden beslissing en aldus naast een gebrekkige en imperptinente motivering die voorligt, artikel 74/13 en artikel 8 EVRM wordt geschonden.

Verzoeker ziet inderdaad niet in hoe de evaluatie van zijn persoonlijke situatie heeft plaatsgevonden op grond van de enkele motivering dat “ Bovendien werd de voltrekking van het voorgenomen huwelijk geweigerd “, terwijl verzoeker en zijn echtgenote een beroep hebben ingesteld tegen deze weigeringsbeslissing en zij samenwonen, gegevens die bekend waren bij de overheid op het moment dat een beslissing is genomen.

Dat bovendien het beschermenswaardig karakter van het gezinsleven in deze omstandigheden intussen ondersteund wordt door het gegeven dat mevrouw [M.] zwanger is.

Indien in deze zaak wordt vastgesteld en aanvaard dat het om een eerste toegang gaat, is er niet automatisch sprake van een schending van het gezinsleven zoals uiteengezet in de principes hierboven geciteerd in het arrest van 121.847 van 31 maart 2014.

Er dient dus nagegaan of de Belgische Staat in deze dus aan zijn positieve plicht heeft voldaan om het gezinsleven te verzekeren en is nagegaan of er in deze obstakels zouden bestaan om op een normale wijze het gezinsleven te beleven op een andere wijze dan op het Belgische grondgebied.

De motivering die is gegeven geeft daar amper blijk van en is niet afdoende.

Deze evaluatie blijkt dus gewoon afwezig.

De motivering moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. De motivering dient afdoende te zijn (artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991).

De overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, in casu dat een dergelijke afweging in de zin van artikel 8 EVRM gebeurt.

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing in die zin en betwist dat in casu sprake is van enige ernstige afweging of een streven naar dit faire evenwicht en dat minstens de motivering niet toelaat om een ernstige afweging te veronderstellen en nog minder om na te gaan aan de Raad of deze normconform is gebeurd.

Verzoeker heeft inderdaad het recht om de procedure te voeren voor de rechtbank en daarbij aanwezig te zijn, wat een belangrijk gegeven is voor de beoordeling van de zaak door de rechtbank te Dendermonde : de rechtbanken wensen de persoonlijke aanwezigheid van de kandidaat echtgenoten :

hij kan worden gehoord, verder ondervraagd, en antwoorden op zeer persoonlijke vragen die zijn gezinsleven en familielevens aangaan, een persoonlijke indruk nalaten enz..

Door hem te verwijderen zou aldus een belangrijk obstakel bestaan om het recht op gezinsleven te garanderen en hem toe toelaten een daadwerkelijk beroep uit te oefenen.

In geval een beroepsprocedure wordt gevoerd door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand of verzoeker en zijn toekomstige echtgenote, naargelang de uitkomst van het geding in eerste aanleg, riskeert verzoeker zelfs bovendien tot een jaar of twee jaar van elke gezinsleven verstoken te zijn, ook al zou intussen zijn kind worden geboren.

Er mag niet worden vergeten dat artikel 40 ter Vw, in geval van de geboorte van het kind, dat belg zal zijn, ook een recht op verblijf toekent aan verzoeker onder de voorwaarden daar bepaald.

Men vraagt zich dan ook af welke afweging van belangen er hic et nunc, op het moment van de beslissing, zou kunnen toe leiden dat het gezinsleven van verzoeker noodzakelijk, voor de tussen periode moet worden geschonden door hem toch al maar te verwijderen.

Een motivering die op geen enkele wijze toelaat na te gaan of een dergelijk ernstig onderzoek is gebeurd, is niet afdoende.

In een dergelijke situatie moet de beslissing dan ook worden geannuleerd wegens schending van artikel 8 EVRM (arrest 121.847 van 31 maart 2014).

Eveneens moet worden vastgesteld dat het artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden zijn doordat de motivering dus aldus in gebreke blijft en absoluut onvoldoende blijkt te zijn in casu.

Dat dit gebrek aan voorzichtigheid en grondige analyse een schending uitmaakt op de adequate motivering ten aanzien van de opdrachten van elk van de partijen in het licht van de voormelde wetsbepalingen en de andere rechtsbeginselen geciteerd in het middel.

Dat evident op grond van voorgaande redenering de schending van artikel 7.2° en 74/13 Vw eveneens aangetoond zijn, nu de verwerende partij deze beslissing niet rechtsgeldig kon nemen.

EN ZODAT,

De beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten in de vorm van de bijlage 13, dan ook vernietigd dient te worden.

Dat het middel gegrond is."

3.2. Verzoeker legt niet uit op welke wijze artikel 7, 2° van de Vreemdelingenwet werd geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat. (cf. RvS 4 juli 2002, nr.108.862).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021)

3.4. Kernpunt van verzoekers betoog is dat er onvoldoende rekening werd gehouden met en op onafdoende wijze werd gemotiveerd aangaande het familieleven van verzoeker “(voorgenomen huwelijk met Mevrouw [M.F.])”, de hangende beroepsprocedure tegen deze beslissing en de omstandigheid dat de toekomstige echtgenote van verzoeker zwanger is. Er is volgens verzoeker geen evenwicht tussen de verschillende belangen, waardoor de bestreden beslissing disproportioneel en kennelijk onredelijk is.

3.5. Daargelaten de vraag of een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen, gelet op een weigering tot voltrekking van het huwelijk waartegen een beroep bij de familierechtbank hangende is, merkt de Raad op dat verzoekers geval een eerste binnenkomst betreft, zodat dient te worden onderzocht of verweerder in het kader van zijn positieve verplichtingen de verderzetting van verzoekers gezinsleven op Belgisch grondgebied dient te respecteren. Verzoeker, die slechts sedert november 2014 in België verblijft, toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die er in se in bestaan om bij zijn Belgische vriendin te blijven, hoewel de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde het huwelijk te voltrekken, hij niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, nooit eerder een legaal verblijf gekend heeft en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)). Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt niet in dat verzoeker gedwongen wordt verwijderd en houdt evenmin in dat hij voorgoed wordt gescheiden van zijn partner. Verzoeker houdt een lange procedureslag voor inzake de weigering van de huwelijksvoltrekking en wijst

erop dat hij riskeert tot een jaar of twee van elk gezinsleven verstoken te blijven, maar dit is niet meer dan een hypothetisch betoog. Bovendien toont verzoeker geen ernstige hinderpalen aan die hem beletten een gezinsleven te leiden in zijn land van herkomst. De bestreden beslissing verhindert voorts niet dat verzoeker alsnog een verblijfsprocedure opstart op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, hetzij als echtgenoot van een Belgische onderdaan indien het huwelijk alsnog wordt voltrokken, hetzij als ouder van een Belgisch kind, indien zijn vriendin bevalt en verzoeker de vader blijkt te zijn van het kind. Gelet hierop kan er dan ook niet worden vastgesteld dat verweerder op dit ogenblik is tekortgeschoten in zijn positieve verplichtingen in het licht van artikel 8 EVRM .

3.6. Noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noch artikel 8 van het EVRM houdt een bijzondere motiveringsplicht in zodat verzoeker geen verdere afwegingen hieromtrent kan verwachten in de bestreden beslissing (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). Verzoeker toont met het bij het verzoekschrift gevoegde attest voorts niet aan dat hij de vader is van het kind waarvan zijn vriendin in verwachting is.

3.7. De hangende beroepsprocedure bij de familierechtbank van Dendermonde tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de voltrekking van het huwelijk heeft geen invloed op de illegale verblijfsstatus van verzoeker, minstens toont hij dat niet aan. De Raad ziet dan ook niet in op welke grond verzoekers verwachting gestoeld is om daaromtrent een motivering terug te vinden in de bestreden beslissing.

3.8. Noch het vertrouwensbeginsel noch het rechtszekerheidsbeginsel houden in dat verzoeker de verwachting kan koesteren dat de verwerende partij afziet van het treffen van de bestreden beslissing indien ze vaststelt dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft, omdat verzoeker een niet-schorsend beroep hangende heeft bij de familierechtbank van Dendermonde tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de voltrekking van het huwelijk of omwille van het gegeven dat verzoekers vriendin zwanger is, zonder dat blijkt dat verzoeker de vader is van het ongeboren kind.

3.8. Het staat verzoeker vrij de verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen om de bevalling van zijn vriendin bij te wonen.

3.9. Verzoeker kan zijn belangen bij de familierechtbank doen nastreven door een raadsman. In het geval dat verzoeker zich in het buitenland bevindt en deze rechtbank verzoeker persoonlijk zou willen horen, staat het verzoeker vrij te dien einde een visum aan te vragen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA